

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

14 juni 2000

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heer Guy Swennen c.s. –

**houdende wijziging van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds
voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, met het oog
op het invoeren van het persoonlijke-assistentiebudget**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen
uitgebracht door mevrouw Sonja Becq**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden :

mevrouw Sonja Becq, mevrouw Trees Merckx-Van Goey,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ingrid van
Kessel ;

mevrouw Patricia Ceysens, mevrouw Claudine De
Schepper, de heren Jacques Devolder, Koen Helsen ;

mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Marijke Dillen, de heer
Felix Strackx ;

de heren Guy Swennen, Jan Van Duppen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel ;

mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, mevrouw Veerle
Heeren, de heren Jan Laurys, Luc Martens ;

de heren Frans De Cock, Freddy Feytons, André Moreau,
Cis Schepens ;

de heren Wilfried Aers, Julien Librecht, mevrouw Marleen
Van den Eynde ;

de heren Patrick Hostekint, Jacky Maes ;

mevrouw Ann De Martelaer ;

mevrouw Margriet Hermans.

Zie :

283 (1999-2000)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

– Nr. 2 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting door de heer Guy Swennen, indiener	4
2. Algemene bespreking	6
3. Artikelsgewijze bespreking en stemming	11
4. Stemming over het geheel	14
Tekst aangenomen door de commissie	15

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen behandelde het voorstel van decreet van de heer Guy Swennen c.s. houdende wijziging van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, met het oog op het invoeren van het persoonlijke-assistentiebudget, op 25 en 31 mei 2000.

Dit voorstel vervangt het voorstel van decreet van de heer Guy Swennen houdende wijziging van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap met het oog op het invoeren van de persoonlijke assistentie (*Parl. St. Vl. P. 1999-00, nr. 89/1*) dat werd ingetrokken. Laatstgenoemd voorstel was de herindiening van een voorstel van decreet van de vorige zittingsperiode (*Parl. St. Vl. P. 1995-96, nr. 236/1*) dat vervallen was. Het verslag van de hoorzittingen die naar aanleiding van dat eerste voorstel gehouden werden, zijn als bijlage bij dit verslag opgenomen (*Parl. St. Vl. P. 1999-00, nr. 283/3 - Bijlage*).

1. Toelichting door de heer Guy Swennen, indiener

De heer Guy Swennen wenst een iets uitvoeriger toelichting te houden om drie redenen. Vooreerst kent dit voorstel een lange voorgeschiedenis. Het werd ingediend ter vervanging van een vorig voorstel, dat op zijn beurt de opnieuw ingediende versie was van een voorstel uit de vorige zittingsperiode (*Parl. St. Vl. P. 1995-96, nr. 236/1*). De spreker komt verder terug op de historiek. Ten tweede bevat het voorliggende voorstel van decreet heel wat verschillen met het voorstel dat aanvankelijk werd ingediend. Ten derde en niet in het minst gaat het hier om een fundamentele ommekeer in het gehandicaptenbeleid. Het persoonlijke-assistentiebudget is een eerste toepassing van het persoonsgebonden budget, waarover een voorstel van decreet ingediend is door mevrouw Ann De Martelaer (*Parl. St. Vl. P. 1999-00, nr. 280/1*).

– Historiek

De indiener schetst de historiek van het persoonlijke-assistentiebudget (PAB). Toen het eerste voorstel van decreet ingediend werd in februari 1996, was het PAB het vlaggenschip van eisen voor grotere autonomie voor gehandicapten geworden.

Vooraf de gebruikersorganisatie Independent Living (IDL) Vlaanderen had van het PAB een actiepunt gemaakt. De indiener heeft die eis toen vertaald in een concreet parlementair voorstel. Het voorstel bevatte een aantal beperkingen omdat de indiener steeds haalbare voorstellen nastreeft. Dit vanuit het principe dat zodra het schip varende is, er nog wat bijgeladen kan worden. Om de beginprogrammatie niet te duur te maken, waren er een aantal groepen bewust uitgesloten : kinderen en personen met een mentale of sensorische handicap. Op de verschillen met het eerste voorstel gaat de spreker verder dieper in.

Op dat ogenblik waren het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) en de Vlaamse regering niet erg gelukkig met het voorstel. In het gehandicaptenbeleid werd toen nogal sterk instellinggericht gedacht. Onder toenmalig minister Luc Martens, bevoegd voor welzijn, werd een experiment gestart. Aanvankelijk werden 15 personen met een motorische handicap in het experiment opgenomen. Naderhand werd de groep uitgebreid naar 50, waaronder ook personen met een sensorische en mentale handicap. In het parlement was de discussie gestart, er werd een werkbezoek georganiseerd (5 december 1997) en er werden hoorzittingen gehouden (22 april en 25 juni 1998). Op het werkbezoek kon de toenmalige Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin ook kennismaken met het Nederlandse systeem assistentiebudget. De commissie kon ook kennis nemen van de evaluatie van de eerste fase van het experiment door prof. Jef Breda (*Parl. St. Vl. P. 1999-00, nr. 140/1*). De indiener heeft in het voorliggende voorstel van decreet rekening gehouden met de parlementaire discussie over dit onderwerp : er werd vooral aangedrongen op verruiming.

Het denken rond PAB heeft een hele evolutie doorgemaakt. Binnen de huidige meerderheid is een consensus gegroeid die zijn neerslag gevonden heeft in dit voorstel. De indiener verheelt niet dat hij snelle goedkeuring van dit voorstel verwacht. Vooreerst is er reeds de lange parlementaire voorbereiding geweest. Ten tweede moet zo vlug mogelijk een einde komen aan de situatie waarin het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt. Wie nu immers niet kan deelnemen aan het experiment, wordt gediscrimineerd. Het experiment moet dus zo snel mogelijk in een structurele regeling overgaan. De heer Luc Martens, destijds Vlaams minister bevoegd voor welzijn, verklaarde tijdens de parlementaire discussie vorige zittingsperiode dat het VFSIPH het PAB kan waarmaken zonder een nieuwe decretale regeling. De heer Guy Swennen beaamt dit, maar wijst erop dat het VFSIPH dit

niet deed. Bovendien is het aangewezen dat het parlement de krachtlijnen vastlegt voor een dergelijke fundamentele regeling.

– *Hoofdpijnen van het voorstel van decreet*

Het voorstel beantwoordt aan een grote behoefte van personen met een handicap. Het klassieke denken en de berusting van de gehandicapte die ermee samenging, behelsde een houding van bevoogding van de gehandicapte. Er werd in zijn/haar plaats gedacht en georganiseerd. In de maatschappij is echter een algemene tendens ontstaan naar meer autonomie en zelfregulering voor het individu. Voor de persoon met een handicap betekent dit een zelfstandig en zo normaal mogelijk leven kunnen leiden. Het voorstel van decreet biedt hiervoor een oplossing. Niet iedereen wil een beroep doen op instellingen en diensten voor gehandicapten. Een groeiend aantal gehandicapten wil de opvang, begeleiding en verzorging zelf organiseren. Persoonlijke assistentie betekent dat de gehandicapte een beroep doet op een of meerdere personen die hem/haar helpt, vooral in het thuismilieu, bij het zich wassen, eten, aankleden, bij het werk of de vrijetijdsbesteding enz. Bij het ILV spreekt men van “de armen en de benen” van de persoon met een handicap. De assistent is dus een verlengstuk van de mogelijkheden van de gehandicapte, zodat hij toch kan doen wat hij normaal niet alleen kan doen. De belangrijkste conclusie die men volgens de spreker uit het experiment kan trekken, is dat de gehandicapte door het PAB vooral tevreden is over de vooruitgang in zijn sociaal leven en zijn vrijetijdsbesteding.

Het voorstel doet geen afbreuk aan de lof die de indiener heeft voor de dienstverlening en (materiële) bijstand door het VFSIPH en de instellingen. Zij kennen hun gelijke niet. Dat is echter geen reden om na te laten deze stap te zetten naar autonomie voor de gehandicapten.

Verruiming i.v.m. het vorige voorstel

1. In vergelijking met het vorige voorstel van decreet wordt de actieradius verruimd : behalve de persoonlijke assistentie (PA) aan huis, wordt ook de assistentie op de arbeidsplaats en in de onderwijsinstelling mogelijk.
2. Persoonlijke assistentie staat open voor alle gehandicapten, terwijl in het vorige voorstel PA beperkt was tot de motorisch gehandicapten.

3. De mantelzorgers en de bloed- en aanverwanten kunnen ook als persoonlijke assistenten optreden, terwijl ze in het vorige voorstel uitgesloten werden. Dit was niet zozeer vanuit financiële overwegingen, maar de indiener vreesde aanvankelijk dat de bijzondere meerwaarde van de vrijwillige inzet verloren zou gaan door een financiële vergoeding toe te kennen. Dit argument bleek niet op te wegen tegen het bezwaar dat een vreemde wel vergoed wordt en familie niet.
4. In tegenstelling tot het vorige voorstel bepaalt dit voorstel dat het PAB ook aan minderjarigen kan worden toegekend, via hun wettelijke vertegenwoordiger.

Motivering van het voorstel

1. Het PAB zal tot grotere zelfstandigheid en vrijheid leiden voor de persoon met een handicap.
2. Het PAB beantwoordt perfect aan het principe van de zorg op maat. Een gebrek aan zorg op maat kan tot een tekort aan zorg leiden, maar leidt ook tot overconsumptie van middelen, bv. wanneer personen die minder zorg nodig hebben, in een instelling terechtkomen. Door het PAB kunnen plaatsen in woonvoorzieningen vrijkomen voor personen die aangewezen zijn op intensieve zorg.
3. Zorg op maat wordt het best buiten de instellingen georganiseerd via het PAB. Zorg op maat vanuit de instellingen via mobiele posten blijkt praktisch niet mogelijk wegens de uurregelingen, de financieringssystemen en de controlemechanismen.

In veel landen wordt het PAB reeds toegepast. De indiener pleit er dan ook voor die trend te volgen.

Basisopties

Om als budgethouder in aanmerking te komen moet de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger in staat zijn om zelf de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor de organisatie van de persoonlijke assistentie. Er wordt gewerkt met het systeem van tenlasteneming. Dit betekent dat de kosten bewezen moeten worden. Tenlasteneming onderscheidt zich van tegemoetkoming, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd is. De tenlasteneming gaat niet alleen over de kosten voor de PA, maar ook over de organisatiekosten (zoals de kosten van een sociaal secreta-

riaat). Er wordt voorzien in de organisatie van een vereniging van budgethouders. Het is allerm minst de bedoeling afbreuk te doen aan de autonomie van de gehandicapte. De indiener noemt die vereniging van budgethouders de sociale secretariaten voor de budgethouders. De autonomie mag niet belemmerd worden door een te grote balast aan administratieve afwikkelingen. De vereniging moet logistieke ondersteuning bieden, maar het is geen verplichting om aan te sluiten.

Het voorstel van decreet legt de krachtlijnen vast, maar laat ook een grote bevoegdheid aan de Vlaamse regering om ze in te vullen. Zo bepaalt de Vlaamse regering de regeling inzake de overeenkomst met de persoonlijke assistent (met het principe van de intermediaire structuur – de vereniging van budgethouders – waar de gehandicapte facultatief kan bij aansluiten), de bewijsvoering van de kosten, het toekennen van de voorschotten en de jaarlijkse verrekening, het maximumbedrag van het PAB, de voorwaarden voor het toekennen van de budgetten en de programmatie ervan. Het lid hoopt dat het experiment richtinggevend zal zijn bij het bepalen van het maximumbedrag en de voorwaarden van toekenning. Hij hoopt tevens dat de programmatie substantieel genoeg zal zijn.

2. Algemene bespreking

– *Timing en loskoppeling van het PGB*

Mevrouw Sonja Becq verklaart namens de CVP-fractie akkoord te gaan met het principe van het persoonsgebonden budget (PGB). In het licht van ruime autonomie en zelfredzaamheid moet de persoon met een handicap de keuzemogelijkheden voor aangepaste zorg centraal kunnen organiseren. Met voorliggend voorstel van decreet wordt de keuze wel beperkt tot een persoonlijke assistent. Het lid betreurt dat de politieke meerderheid in twee fasen wenst te werken, waarbij het voorstel van decreet inzake PGB pas later aan bod komt. Op die manier weet men niet welke richting men uitgaat. Zijn de voorstellen op elkaar afgestemd? Waarom wordt PAB bij hoogdringendheid afzonderlijk geregeld? Het lid vermoedt dat het aflopen van het experiment einde 2000 een reden kan zijn, maar had graag meer verduidelijking gekregen. Wanneer voorliggend voorstel beoogt discriminatie tegen te gaan, moet duidelijk zijn dat al wie nu in het experiment zit, ook in de uitvoeringsbesluiten vervat zijn. Zal dat zo zijn?

Wat de hoogdringendheid en de loskoppeling van het PGB betreft, verwijst de indiener opnieuw naar het gelijkheidsbeginsel dat geschonden wordt omdat alleen de deelnemers aan het experiment van PAB gebruik kunnen maken. De indiener heeft altijd zijn bedenkingen gehad bij het experiment: in het buitenland is genoeg expertise te halen. Bovendien loopt het experiment in het na jaar af. Het PAB is nu een rijpe vrucht die geplukt kan worden. Het PAB beantwoordt aan een belangrijke maatschappelijke nood en wordt al jaren als eis door de gehandicaptenbeweging naar voren geschoven. De nood wordt overigens steeds groter omdat opvang in het gezin steeds minder evident is in onze geïndividualiseerde samenleving. Er is geen enkele reden om te talmen met het PAB.

PAB is een trendbreuk, een mijlpaal in de gehandicaptenzorg; PGB is een revolutie omdat het nog veel ingrijpender is, zegt de indiener verder. Daarom zijn twee snelheden verantwoord. Met de ervaring van het experiment kan voor het PAB een afgelijnd programma gerealiseerd worden.

Mevrouw Sonja Becq is nog niet overtuigd van de loskoppeling van het PAB en het PGB. Het is haar bekommernis dat PAB en PGB dezelfde richting uitgaan. Dat is nu moeilijk in te schatten. Wat nu uitgetekend wordt, mag naderhand niet tot problemen leiden bij het PGB.

Mevrouw Ann De Martelaer stelt dat de wetgeving de evolutie in de gehandicaptenzorg volgt. Het voorstel van decreet moet bekeken worden samen met de hele voorgeschiedenis, een beweging die nog niet af is. Strikt genomen heeft het VFSIPH dit voorstel van decreet niet nodig om het PAB in te voeren. De administratieve evolutie loopt echter zeer traag. Dit voorstel van decreet moet dan ook gezien worden als een politiek signaal. De medeindiener wil onderstrepen dat uit het onderzoek van prof. Breda van het PAB bleek dat het PAB het welbevinden van de deelnemende personen bevorderde. Het PAB biedt hen veel meer mogelijkheden. Dit voorstel is vooral een politiek signaal om de locomotief in gang te trekken. Het PAB is een eerste deel van het PGB. Waarom PAB en PGB afzonderlijk behandelen? Op die manier wordt een stuk evolutie gefinaliseerd. Tegelijk wordt het debat geopend over een andere maatschappelijke omgang met personen met een handicap. Er is een stuk expertise ontwikkeld dat kan worden aangewend voor het uitwerken van de regelgeving, maar het is nog onvoldoende. Het wordt dus ook voor een deel een leerproces. De multidisciplinaire teams en de zorgconsulenten kunnen daarbij een belangrijke rol spelen. Stap voor stap

moet met het kabinet en het VFSIPH de regelgeving worden uitgeschreven voor de zorg op maat.

De heer Guy Swennen voegt eraan toe dat het parlement alle onzekerheid moet wegnemen en een dergelijke belangrijke evolutie een decretale basis moet geven. Volgens mevrouw Patricia Ceysens is een decretale regeling geen overbodige luxe gezien het feit dat uitkeringen van het VFSIPH voor persoonlijke assistentie teruggevorderd worden via de rechtbank. Op vraag van het lid belooft de minister dit probleem te onderzoeken.

Mevrouw Sonja Becq is het volledig eens wat het belang van een decretale regeling betreft, maar zij is er enkel om bekommerd is dat PAB en PGB in dezelfde richting gaan. Ondanks het feit dat het PAB een toepassing is van het bredere PGB, is het PAB een duidelijk afgeleide werkvorm, een klaar afgewerkt product, antwoordt de heer Guy Swennen. Uit de toepassing van het PAB als beginprogramma kunnen lessen getrokken worden voor eventuele bijsturing. De ervaring leert dat elke programma voortdurend bijgestuurd moet worden.

Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen, tevens mede-indiener, is verheugd dat het voorstel van decreet eindelijk voorligt. Het is een goed instrument om de personen met een handicap meer kansen te geven. Er wordt reeds lang naar uitgekeken.

Het PAB is inderdaad het begin van een revolutie en is niet tegen te houden, oordeelt de minister. Zij is om verschillende redenen verheugd met het voorstel van decreet. Vooreerst wegens de juridische zekerheid die erdoor gecreëerd wordt. Het kan niet de bedoeling zijn het experiment tot een nieuwe categorie in de gehandicaptensector te beperken. Het PAB is wel het begin van een fundamenteel anders denken. Het is de eerste fase in de omvorming naar een vraaggestuurd beleid. Daarin ligt ook het belang van het voorstel van decreet dat het PGB gestalte wil geven. Het laat het parlement toe om te bepalen hoever het PGB kan gaan : wordt het uitgebreid naar de individuele materiële bijstand, de tewerkstelling... ? Ondertussen betekent dit eerste voorstel van decreet de aanleiding om een streep te trekken onder het experiment. Het is de bedoeling van de Vlaamse regering om snel tot de uitvoeringsbesluiten te komen en de structurele regeling te laten ingaan op 1 januari 2001. De minister is steeds bereid het parlement op de hoogte te houden over de uitvoering van het voorstel van decreet.

Wat het experiment betreft meent mevrouw Sonja Becq te weten dat de door professor Breda in de

commissie gepresenteerde evaluatie een tussentijds rapport betrof. Als er nog een finaal onderzoeksrapport uitkomt, is het dan niet relevant de inhoud daarvan te kennen vooraleer dit voorstel van decreet goed te keuren ? Hoe kan anders nog rekening gehouden worden met de resultaten van het onderzoek ? Zijn alle activiteiten van het experiment mee opgenomen door het voorstel van decreet ? De heer Guy Swennen merkt op dat professor Jef Breda het Eindverslag is komen voorstellen in de commissie. Mevrouw Sonja Becq vraagt of dit betekent dat het werk van de onderzoeksgroep nu afgelopen is. De minister antwoordt dat het onderzoek zelf nog een tijd blijft lopen, ook na de fase van experiment. Het heeft dus geen zin het 'eind'-rapport af te wachten.

Mevrouw Sonja Becq vraagt of de uitvoeringsbesluiten in de commissie besproken kunnen worden. Mevrouw Patricia Ceysens meent dat de minister dit engagement niet kan aangaan gezien het parlementaire zomerreces. Het lid kan steeds gebruik maken van de normale democratische controle-middelen.

– *De algemene principes en de uitvoering van het voorstel van decreet*

De vragen van mevrouw Sonja Becq en mevrouw Riet Van Cleuvenbergen (zie verder) die geen betrekking hebben op de timing, slaan volgens de heer Guy Swennen op de inhoud van de definitieve uitvoering. Hoewel de indiener principieel geen voorstander is van kaderdecreten, blijkt het in de praktijk het meest werkbaar. Het decreet trekt de krijtlijnen, de administratie en het kabinet werken die uit. Dit voorstel van decreet is ook een kaderdecreet dat glashelder de principes vooropstelt. Veel vragen van bovengenoemde sprekers zijn gesitueerd op het niveau van de uitvoeringsbesluiten. De heer Guy Swennen gaat verder concreet in op die vragen.

Het parlement heeft inderdaad al vaak kaderdecreten goedgekeurd, beaamt mevrouw Sonja Becq, maar dat nam niet weg dat er toen, zoals bv. bij de zorgverzekering, een visie was over de concrete uitvoering. Het lid is dan ook ten zeerste verwonderd dat de heer Swennen de fasering nu wil overlaten aan de Vlaamse regering. Bij de zorgverzekering werd duidelijk gesteld dat de fasering bij de invoering niet gebaseerd kon zijn op het onderscheid residentiële zorg-thuiszorg of op leeftijd. De fasering kon alleen gebaseerd zijn op de graad van zorgbehoefte. Waarom zou men de fasering voor dit voorstel van decreet nu volledig overlaten aan de Vlaamse regering ? Zonder daarom de uitvoering

concreet in te vullen moet het parlement zijn visie geven over de principes op basis waarvan uitgevoerd moet worden. Die principes slaan zowel op de programmering en de fasering, de budgetten, de inhoud van de ADL-activiteiten enz.

Doelgroep

Mevrouw Sonja Becq vraagt of de personen die nu deelnemen aan het experiment onder de bepalingen van het voorstel van decreet vallen. Eén van de bekommernissen die geuit werden naar aanleiding van het PAB was dat personen met een mentale handicap niet uitgesloten mochten worden. Is het mogelijk dat die groep van mensen uitgesloten wordt door het uitvoeringsbesluit doordat niet expliciet alle categorieën van gehandicapten opgenoemd worden in het voorstel van decreet ?

Het is duidelijk dat het voorstel van decreet niemand wil uitsluiten, onderstreept de heer Guy Swennen. Als de beginprogrammatie personen met een mentale handicap zou uitsluiten, dan zou dat in strijd zijn met het decreet. Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen juicht toe dat het PAB wordt opengesteld voor alle gehandicapten. Zelfs als een groep minder nood ervaart aan deze vorm van hulpverlening, dan nog mag niemand uitgesloten worden. Dat zal ook duidelijk moeten blijken uit de uitvoeringsbesluiten. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen is verheugd te horen dat het PAB open moet staan voor alle gehandicapten.

Er wordt tevens verwezen naar het antwoord van de minister bij "Maximumbedragen budgetten en programmering (p. 10)".

Afbakening ten opzichte van en interferentie met andere dienst- of zorgverlening

Mevrouw Sonja Becq meent dat het een goede zaak is dat de persoonlijke assistent ook kan worden ingezet voor onderwijs- en arbeidssituaties. Dit kan de sociale integratie alleen ten goede komen. Het lid heeft wel vragen bij de concrete toepassing. Hoe wordt de inzet van een persoonlijke assistent afgebakend ten opzichte van het inclusief onderwijs ? Sommige ouders van kinderen met een handicap zouden bv. graag zelf kunnen bepalen hoe ze de middelen aanwenden, die nu aan inclusief onderwijs besteed worden. Hoe kunnen eventuele overlappingsen ten goede komen van de personen met een handicap ?

In de toelichting van het voorstel van decreet, "2. Terreinafbakening", wordt verwezen naar

ADL-handelingen (activiteiten dagelijks leven). Mevrouw Sonja Becq merkt op dat ADL niet in het voorstel van decreet wordt gedefinieerd. Wat wordt er juist onder verstaan ? Treedt er geen interferentie op met andere dienstverlening ? Wordt poetshulp als ADL-activiteit beschouwd of moet daarvoor een beroep gedaan worden op een poetsdienst ? Verduidelijking is wenselijk. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen sluit zich daarbij aan. De bepalingen van het voorgestelde artikel 58quater zijn vrij vaag. Is er geen interferentie mogelijk met andere decreten of regelgeving ? De oppasdiensten die onder het thuiszorgdecreet vallen, kunnen dezelfde taken uitvoeren. Zij bestaan voor de ene helft uit vrijwilligers en voor de andere helft uit regulier tewerkgestelden. Koninklijk besluit 78 bepaalt welke handelingen (bv. iemand helpen wassen) door welke beroepsgroepen gesteld mogen worden. In de praktijk wordt hier weinig rekening mee gehouden, maar er zijn gevallen bekend waarin de verzorgenden aangeklaagd worden wegens overtreding van dit KB. Een persoonlijke assistent moet niet over een diploma beschikken, maar personen met een opleiding van verzorgende of van opvoeder kunnen ook als persoonlijke assistent optreden. Hoe zullen zij beschermd worden tegen eventuele aanklachten op basis van KB 78 ? Wie zal juridisch verantwoordelijk gesteld worden ? In het geval van PAB is er geen instelling die de verantwoordelijkheid kan opnemen.

Een andere mogelijke interferentie is volgens mevrouw Riet Van Cleuvenbergen gesitueerd op het vlak van het vervoer van personen met een handicap. De persoonlijke assistent kan ingezet worden bij het vervoer. Anderzijds zijn er lopende afspraken met De Lijn en het VFSIPH. Sommige gemeenten hebben een mindermobielen centrale opgezet. Hoe moet een en ander op elkaar afgestemd worden ?

De heer Guy Swennen geeft toe dat er problemen van overlapping en coördinatie kunnen optreden, bv. bij assistentie in het onderwijs en in de arbeidssituatie. Die problemen oplossen is de grote uitdaging voor de opstellers van de uitvoeringsbesluiten. Het voorgestelde artikel 58quater behoort tot het terrein van de uitvoering.

Inspelend op de verwijzing naar KB 78 meent minister Mieke Vogels dat de zaken te formalistisch bekeken worden. Opvoeders laten ook niet na iemand te helpen wassen. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen repliceert dat hieromtrent wel betwistingen aanhangig zijn. Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen vindt het op een rijtje zetten van dergelijke regels voor beroepscategorieën niet meer van

deze tijd. In toenemende mate wordt om flexibiliteit gevraagd. Men moet op een soepele manier hulp kunnen aanbieden. Zelf heeft het lid een van de eerste Focusprojecten in Vlaanderen helpen starten in 1985. Er werd een goed afgelijnd takenpakket opgesteld voor de ADL-assistentie. Die assistentie onderscheidt zich duidelijk van medische assistentie. In Nederland is voldoende expertise aanwezig inzake het opstellen van afgelijnde takenpakketten. Er zijn nooit misverstanden geweest. Bovendien kan op het niveau van de SIT's (samenwerkingsinitiatieven thuiszorg) of elders overleg gepleegd worden tussen de verschillende beroepsgroepen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat zijzelf er altijd voorstander van geweest is om die federale reglementering aan de realiteit aan te passen. Het lid wil er enkel voor waarschuwen dat bij eventuele fouten iemand juridisch verantwoordelijk zal gesteld worden. Volgens minister Mieke Vogels is dat KB kenmerkend voor de juridisering van onze maatschappij. Jeugdleiders en onderwijzers zouden zich juridisch moeten indekken voor gebeurlijke ongevallen of fouten. Als men op die manier blijft denken, is er niets meer mogelijk, ook geen mantelzorg. Het KB zal op termijn wel gewijzigd moeten worden. De minister wil het KB niet aangrijpen om het PAB niet te laten starten.

Combinatie PAB en andere voorzieningen

Uit de toelichting blijkt dat PAB niet gecombineerd kan worden met een verblijf in een instelling, zegt mevrouw Sonja Becq. Sluit het voorstel de combinatie van PAB met een voorziening volledig uit? Een werknemer in een beschutte werkplaats zou in dat geval geen beroep kunnen doen op een persoonlijke assistent; een gehandicapte die in de private sector werkt, zou dit wel kunnen. Dit zou ook betekenen dat iemand die in een voorziening begeleid zelfstandig wonen verblijft, waar de dienstverlening minimaal is, daarnaast geen beroep kan doen op een assistent voor bepaalde andere activiteiten. Een kind met autisme dat thuisbegeleiding krijgt, kan ook nood hebben aan begeleiding in het onderwijs. Het lid pleit hiermee niet voor dubbele subsidiëring, maar het ene kan een aanvulling zijn voor het andere.

De combinatie van een residentiële instelling en PAB is met dit voorstel van decreet niet mogelijk, antwoordt de heer Guy Swennen, maar het is de bedoeling dat het PGB dit wel mogelijk maakt.

Bijstand of begeleiding

Bij de definitie van persoonlijke assistentie wordt gesproken over “bijstaan”, nooit over “begeleiden”, stelt mevrouw Sonja Becq vast. Spreker meent dat begeleiding niet in tegenspraak is met de verantwoordelijkheid die aan de budgethouder gegeven wordt. De budgethouder kan immers de wettelijke vertegenwoordiger zijn van een minderjarige of van een mentaal gehandicapte. Onder ‘bijstand’ begrijpt het lid: instructies volgen, onder ‘begeleiding’: ook wat sturen, zonder de budgethouder van zijn verantwoordelijkheid te ontslaan. Kunnen de indieners verduidelijken wat ze onder bijstand verstaan?

Er valt te discussiëren over de grens tussen bijstand en begeleiding, meent de heer Guy Swennen. Onder bijstand valt volgens hem natuurlijk ook een stuk begeleiding. De hulp van een assistent aan een kind met een handicap op school is bv. niet beperkt tot het helpen bij het naar het toilet gaan. Het kan ook gaan om uitleg bij de lesinhoud.

Vereniging van budgethouders en zorgconsulenten

In de toelichting is sprake van een vereniging van budgethouders, in de tekst van het voorstel van decreet daarentegen niet, merkt mevrouw Sonja Becq op. Hoe ziet men de werking en subsidiëring van een dergelijke vereniging? Mevrouw Sonja Becq vraagt in welke mate er bewust voor werd gekozen om geen zorgconsulenten in te schakelen. Het gaat om personen die advies kunnen geven bij het kiezen van activiteiten waarvoor men assistentie wenst. Het is immers niet vanzelfsprekend dat elkeen zelf duidelijk zicht heeft op alle componenten en mogelijkheden inzake zorg. Ook de zwakkere, minder mondige of minder zelfredzame persoon heeft recht op ondersteuning om PAB op een goede manier te kunnen realiseren.

Bepalingen over de vereniging van budgethouders zijn inderdaad niet in het voorstel van decreet zelf opgenomen, zegt de heer Guy Swennen. De toelichting bij het voorstel bevat wel een duidelijke stelling hieromtrent. Volgens het principe van de ratio legis zal de Vlaamse regering die stelling uitwerken in de uitvoeringsbesluiten. De bedoeling van de vereniging van budgethouders is ondersteuning te geven bij de administratieve aspecten voor wie dit zelf niet aankan. Aansluiting bij die vereniging is geen verplichting.

De minister verklaart verder dat de vereniging van budgethouders wel opgenomen is in het voorstel van decreet tot de invoering van het PGB. Er

wordt ook verwezen naar een budget voor de kosten voor aansluiting bij die vereniging. Voorliggend voorstel van decreet sluit dit niet uit. In de uitvoeringsbesluiten bij dit voorstel van decreet zal rekening gehouden worden met de vereniging voor budgethouders. Er wordt ook nu al gedacht om via zorgconsulenten te werken. Als men het PAB openstelt voor alle vormen van handicap, is het logisch dat men daar ook in voorziet voor de zwakkere personen. Over de concrete formulering in het uitvoeringsbesluit kan de minister nu nog niets meedelen.

Mevrouw Sonja Becq onderstreept de bekommernis dat iemand mee richting kan geven in het kiezen van de zorg. Kan de zorgconsulent al niet in voorliggend voorstel van decreet ingeschreven worden? De minister repliceert dat dit voorstel de zorgconsulent niet uitsluit. Het lid werpt op dat de budgethoudersvereniging vooral op de administratieve afhandeling gericht is. De minister zegt dat het niet de bedoeling is het Nederlandse model te kopiëren waar de administratieve afhandeling gedecentraliseerd verloopt. Het zal via het VFSIPH verlopen. De minister ziet de vereniging van budgethouders veeleer als een soort gebruikersvereniging die een stuk inhoudelijk advies geeft.

Wat wordt verstaan onder de organisatie van de assistentie? De heer Guy Swennen verwijst naar de commentaar in de toelichting bij het voorgestelde artikel 58bis, tweede paragraaf: “Alleen strikte organisatiekosten komen in aanmerking, zoals de kosten van de dienstverlening van een sociaal secretariaat, van het plaatsen van vacatures, van de opleiding van de personen met een handicap en hun assistenten.”. Volgens de indiener is de verruiming duidelijk aanwezig. Mevrouw Sonja Becq stelde zich wel vragen naar aanleiding van “6. Uitvoering”, 1°, tweede lid: “Maar die intermediaire instanties moeten zich tot een strikte opdracht van instrumentele ondersteuning beperken,...”. De heer Guy Swennen legt uit dat daarmee bedoeld wordt dat de autonomie van de budgethouder op geen enkele manier vandaaruit kan worden overgenomen. Men kan dus niet in de plaats optreden van de budgethouder. “Instrumentele ondersteuning” slaat niet op een limitatieve invulling.

Maximumbedragen budgetten en programmatie

De tenlasteneming van de kosten door het VFSIPH wordt beperkt tot een maximumbedrag. Mevrouw Sonja Becq wenst te vernemen welke parameters gehanteerd worden voor het vastleggen van die maximumbedragen. Wordt de graad van zorgbehoefendheid de parameter of het bedrag

dat normaal in een voorziening wordt besteed? Het maximumbedrag mag er in geen geval toe leiden dat de facto bepaalde personen (met een hoge graad van zorgbehoefendheid) uit de boot vallen. Welke criteria of parameters worden gehanteerd om de programmatie vast te leggen?

Het is volgens de heer Guy Swennen duidelijk dat de maximumbedragen voor het budget moeten bepaald worden op basis van de graad van verminderde zelfredzaamheid. De indicering en de parameters behoren tot het domein van de uitvoeringsbesluiten. Wat met de programmatie? Als er op één vlak expertise aanwezig is in de gehandicapten- of de welzijnssector, is het wel op dat vlak, stelt de heer Guy Swennen. Dat heeft te maken met spreiding, leeftijden enz. De programmatie behoort tot het domein van de uitvoeringsbesluiten. Elke programmatie trekt lijnen waardoor sommigen eruit vallen en anderen niet. Belangrijk is dat het recht op PAB ingevoerd is, waarna het kan groeien. Een beginprogrammatie barst altijd uit haar voegen zodra ze op de sporen staat. Het is duidelijk dat het voorstel van decreet niemand wil uitsluiten, onderstreept de heer Guy Swennen. Als de beginprogrammatie personen met een mentale handicap zou uitsluiten, dan zou dat in strijd zijn met het decreet.

Zoals de heer Swennen zei, kan de zorgindicering een aanwijzing zijn voor het bepalen van het budget, maar toch pleit mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen ervoor de nodige soepelheid aan de dag te leggen. Niet alleen de ernst van de handicap bepaalt de vraag naar assistentie, ook en misschien nog meer is het maatschappelijk engagement of de mate van actief leven van de betrokkene doorslaggevend. Het lid pleit in ieder geval voor evaluatie om in open communicatie met de gebruikers zelf bij te sturen.

De minister benadrukt dat het niet haar bedoeling is om bepaalde categorieën van handicaps uit te sluiten in de uitvoeringsbesluiten. Het komt aan de personen met een handicap zelf toe om te oordelen of zij er gebruik willen van maken of niet. Er wordt geen beperking ingevoerd wat de aard van de handicap betreft. Er zijn wel budgettaire beperkingen. De budgettaire mogelijkheden moeten jaar na jaar opgebouwd worden. Op termijn moet een deel van de middelen die nu naar de traditionele zorg uitgaan, besteed kunnen worden aan het PGB. Dit veronderstelt natuurlijk een geleidelijke ombouw van de traditionele zorg. Bij het toekennen van de budgetten wil de minister in een eerste fase de urgentiegraad van de vraag een rol laten spelen, omdat het PAB een stuk ondersteuning moet

geven aan de thuiszorg, wat nu onvoldoende uitgebouwd is. De traditionele categoriale voorzieningen zijn blijkbaar niet in staat om de vragen met de hoogste urgentiegraden uit de wachtlijsten per provincie te beantwoorden. Een stuurgroep bereidt momenteel de uitvoeringsbesluiten voor. Professor Jef Breda maakt deel uit van de stuurgroep en kan dus zijn ervaring met het experiment aanwenden. De minister kan nu reeds meedelen dat bij de uitvoeringsbesluiten afgestapt wordt van de categoriale benadering. Er wordt gewerkt met zorgindicering en zorgprofielen. Er worden op een meer genuanceerde manier verschillende zorgfuncties en zorgpakketten gedefinieerd. Die werkwijze is niet alleen belangrijk voor het PAB, maar ook voor de voorzieningen. De omkadering voor een voorziening wordt momenteel bepaald op basis van de categorie, niet op basis van de zorgbehoeften van de bewoners. Daarom blijven de zwaar zorgbehoevendenden op de wachtlijsten staan. Het is de bedoeling dat elke persoon met een handicap een welbepaald pakket van zorgtoekenning meeneemt, ongeacht de voorziening waar hij aanklopt. De beleidsvoorbereidende cel in het VFSIPH werkt aan de uitwerking van die zorgprofielen. Mevrouw Molleman, lid van die cel, heeft heel wat onderzoekservaring op dat vlak.

Arbeidsrechtelijke en fiscale situatie

Op de hoorzittingen waren vragen over de aard van het arbeidscontract en over de arbeidsrechtelijke aspecten van bv. weekend- en avondwerk, stelt mevrouw Sonja Becq. Welke regeling voorziet men voor de overeenkomst tussen werkgever en werknemer? Het lid hoopt dat overleg werd gepleegd met de federale overheid. Dit geldt evenzeer voor het fiscale regime voor het PAB. Is het PAB belastbaar? Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen dringt aan op een goede sociaalrechtelijke bescherming van de assistenten. Uit het experiment is af te leiden dat de verstandhouding in het begin vaak goed is, maar dat na enige tijd conflicten mogelijk zijn.

De aard van de arbeidsovereenkomst zal in de uitvoeringsbesluiten geregeld worden, antwoordt de heer Guy Swennen. Op fiscaal vlak rijst er geen enkel probleem. Het budget is een tenlasteneming door het VFSIPH, geen inkomen. Het is dus niet belastbaar.

Mevrouw Marijke Dillen meent een contradictie te zien tussen enerzijds het feit dat de aard van de arbeidsovereenkomst nog moet worden ingevuld en anderzijds de bewering dat het budget niet belastbaar is. De heer Guy Swennen ontkent dit: voor de budgethouder is het budget geen inkomen. Iets an-

ders is het inkomen dat de persoonlijke assistent verwerft.

De minister voegt daaraan toe dat de arbeidsreglementering en het statuut van de persoonlijke assistent samen met de sociale partners bekeken moet worden zodra het systeem op gang getrokken wordt. Die gesprekken kunnen in een speciale cel binnen paritair comité 319 gevoerd worden. De basisrechten van de persoonlijke assistenten moeten gegarandeerd worden, oordeelt de minister.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1 wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Bij artikel 2 is er een amendement van mevrouw Sonja Becq, mevrouw Ingrid van Kessel en mevrouw Riet Van Cleuvenbergen dat ertoe strekt in de voorgestelde tekst van artikel 58bis, 2°, op de tweede regel, na het woord “bijstaan” de woorden “en begeleiden” in te voegen (*Parl. St.* VI. Parl. 1999-00, nr. 283/2). De term “bijstaan” blijft volgens de indieners zeer vaag en te beperkt. Personen met een mentale handicap vragen soms meer dan assistentie of bijstand. Begeleiding is ruimer dan zuivere assistentie op het vlak van ADL, vervoer... Het huidige persoonlijke-assistentiebudget zal veeleer afschrikken en biedt geen antwoord op de zorgvragen van mensen die nu op de centrale wachtlijst staan met een urgentiecode 1 of 2. Op die manier schiet het huidige persoonlijke-assistentiebudget aan zijn doel voorbij.

De heer Guy Swennen stemt in met dit amendement. De minister heeft er evenmin problemen mee, maar wijst er eveneens op dat het woord “bijstand” gedefinieerd wordt in artikel 2 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een VFSIPH. De heer Guy Swennen onderstreept dat het woord “begeleiding” alleen opgenomen mag worden in die betekenis dat het niet in strijd is met de definitie van bijstand in het oorspronkelijk decreet op het VFSIPH. Mevrouw Sonja Becq stemt daarmee in. Met het woord begeleiding wordt allerm minst betutteling bedoeld.

Het amendement van mevrouw Sonja Becq, mevrouw Ingrid van Kessel en mevrouw Riet Van Cleuvenbergen bij de voorgestelde tekst van artikel 58bis, 2°, wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Dezelfde leden hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt in de voorgestelde tekst van artikel 58bis een 2°bis in te voegen, dat luidt als volgt : “2°bis ADL : activiteiten met het oog op het voorzien in de eigen basisbehoeften en de daarbij aansluitende activiteiten die voornamelijk betrekking hebben op de uitvoering van huishoudelijke activiteiten en de mogelijkheid om sociale contacten te leggen, zich te ontplooien en zich te oriënteren in tijd en ruimte ;” (ibid.).

Mevrouw Sonja Becq verduidelijkt dat de term ADL, als basis voor deze zorgverlening, moet gespecificeerd worden. De indieners hebben zich daarbij laten inspireren door de bepaling van verminderd zelfzorgvermogen in het zorgdecreet. De indieners staan open voor een eventueel betere definitie.

De heer Guy Swennen antwoordt dat ADL reeds gedefinieerd werd in de uitvoeringsbesluiten over begeleid zelfstandig wonen. Op zich heeft het lid geen probleem met het definiëren van ADL, maar de definitie mag niet limitatief zijn en moet compatibel zijn met andere definities. Wegens de rechtszekerheid is het niet opportuun ADL nog eens te definiëren. Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen steunt het amendement evenmin. Het woord “basis-behoefte” wordt in de definitie ingevoerd. Dit kan ontzettend ruim opgevat worden en andere ladingen dekken. Mevrouw Sonja Becq repliceert dat dit nu net het voordeel van een niet-limitatieve lijst is.

Het amendement van dezelfde indieners tot invoeging van een 2°bis bij de voorgestelde tekst van artikel 58bis wordt verworpen met 7 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding.

Verder is er een amendement van dezelfde indieners dat ertoe strekt aan de voorgestelde tekst van artikel 58bis een 5° toe te voegen, dat luidt als volgt : “5° zorgconsulent : de persoon of de vereniging, erkend door de regering, die op vraag van de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger advies op maat verleent bij zowel de zoektocht naar aangepaste persoonlijke assistentie, als de inhoud en de organisatie van persoonlijke assistentie.” (ibid.).

Mevrouw Sonja Becq verduidelijkt dat het al dan niet slagen van het PAB mee afhankelijk is van de functie van zorgconsulent. De indieners wensen het woord en de definitie “zorgconsulent” expliciet in te schrijven. Op die manier krijgen ook de personen met een handicap die voor één of meerdere aspecten bijkomende ondersteuning nodig hebben (het omschrijven van de zorgvraag, het werkgeverzijn, het zoeken naar wie welke zorg kan verlenen

en tegen welke prijs...) de kans hun eigen zorg te organiseren.

Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen vindt dit amendement een voorbeeld van overregulering. Een persoon met een handicap kan vrijblijvend advies inwinnen bij iemand die hij vertrouwt. Dit kan bv. een maatschappelijk assistent van het OCMW of van een gebruikersfederatie zijn. Het lid wenst dit niet in het voorstel van decreet op te nemen. De heer Guy Swennen sluit zich daarbij aan. In de beleidsnota Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen 1999-2000 (*Parl. St.* VI. P. 1999-00, nr. 150/1) werd bovendien de heroriëntering van de multidisciplinaire teams aangekondigd. Advisering over de zorg heeft betrekking op de gehele sector en niet alleen specifiek op het PAB. Mevrouw Sonja Becq repliceert dat het amendement een versterking van de gebruiker beoogt. Een volgend amendement (zie voorgestelde tekst van artikel 58ter) beoogt de financiële implicaties hiervan te regelen en moet als één geheel met dit amendement beschouwd worden. Het biedt de mogelijkheid van ondersteuning, maar is geen verplichting. Niets belet overigens de multidisciplinaire teams te erkennen als zorgconsulenten in het kader van dit voorstel van decreet, zelfs als deze definitie ruimer is. De heer Guy Swennen blijft ertegen gekant om de hiervoor genoemde redenen.

Het amendement tot toevoeging van een 5° aan de voorgestelde tekst van artikel 58bis wordt verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Dezelfde indieners hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt aan de voorgestelde tekst van artikel 58ter, na het eerste lid, een nieuw lid toe te voegen, dat luidt als volgt : “Dit budget kan gebruikt worden in combinatie met een voorziening voor opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap of opname in een pleeggezin en met de door de federale, communautaire of regionale overheden gesubsidieerde voorzieningen inzake tewerkstelling, beroepsopleiding of vrijetijdsbesteding.” (ibid.).

Mevrouw Sonja Becq licht toe dat wie gebruik maakt van een lichtere vorm van zorg (logeren, kortopvang, thuisbegeleiding, beschermd en begeleid wonen, semi-internaat, dagcentrum ...) de zorg thuis moet kunnen organiseren met een persoonlijke-assistentiebudget.

De heer Guy Swennen antwoordt dat het voorstel van decreet geen bepalingen terzake opneemt waardoor een combinatie wel mogelijk is. Dit moet worden ingevuld in de uitvoeringsbesluiten. Het in-

voeren van een definitie waardoor een combinatie mogelijk wordt, zou een verenging betekenen. Mevrouw Patricia Ceysens is van oordeel dat dit thuishoort in de discussie over het PGB waar alle mogelijke combinaties aan bod zullen komen. Mevrouw Sonja Becq verduidelijkt dat het amendement in de tekst van het voorstel wil expliciteren wat in de toelichting staat. De indieners willen niet wachten tot het PGB. Als de toelichting niet genoeg duidelijkheid zou verschaffen, dan is ondertussen tijdens de bespreking genoeg duidelijkheid hierover gecreëerd, vindt de heer Guy Swennen.

Het amendement wordt verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Dezelfde indieners hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt aan de voorgestelde tekst van artikel 58ter, tweede lid, de volgende zinnen toe te voegen : “Hiervoor kan een beroep gedaan worden op een erkend zorgconsulent. De kosten van de adviesverlening van de zorgconsulent worden ten laste genomen door het Vlaams Fonds door een forfaitair supplement toe te kennen op het persoonlijke-assistentiebudget.” (ibid.).

Dit amendement sluit aan bij het amendement tot invoeging van de definitie van “zorgconsulent”. Mevrouw Sonja Becq legt uit dat wie zwakker is, een beroep moet kunnen doen op het PAB zonder dat dit van zijn budget wordt afgetrokken.

Minister Mieke Vogels vindt dit amendement overbodig ; ze verwijst naar de voorgestelde tekst van artikel 58bis, 1° : “(...) het budget dat het Fonds aan de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger toekent voor de gehele of gedeeltelijke tenlasteneming van de kosten van de persoonlijke assistentie *en de organisatie ervan* ;”. Mevrouw Sonja Becq vindt dat in 1° niet duidelijk tot uiting komt dat het om een supplement voor een zorgconsulent gaat, dat bovenop het budget komt. Dit is om te vermijden dat wie een zorgconsulent nodig heeft, financieel benadeeld wordt en hiervoor een deel uit zijn budget moet nemen.

Het amendement wordt verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Verder is er een amendement van dezelfde indieners dat ertoe strekt aan de voorgestelde tekst van artikel 58ter, een laatste lid toe te voegen, dat luidt als volgt : “Met het oog op de evaluatie van het persoonlijke-assistentiebudget door het Vlaams Parlement maakt de regering jaarlijks een rapport over” (ibid.). Aangezien dit voorstel van decreet

een nieuwe stap is in het gehandicaptenbeleid is evaluatie nodig om snel te kunnen bijsturen.

De heer Guy Swennen meent dat de parlementsleden al genoeg overstelpt worden met documenten. Overigens bestaat er geen dergelijke rapportage voor andere werkvormen. Het PAB zal qua omvang geen groot gewicht zijn in de begroting van het VFSIPH. Het parlement beschikt trouwens over genoeg andere controlemiddelen. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen repliceert dat de meerderheid zelf om een evaluatie gevraagd heeft. Mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen brengt daar tegen in dat haar woorden verkeerd begrepen werden : ze vroeg om te evalueren en bij te sturen, maar dit betekent niet dat elk jaar een rapport moet worden voorgelegd. De heer Koen Helsen merkt op dat het VFSIPH altijd een jaarverslag uitbrengt. Mevrouw Patricia Ceysens wijst op de mogelijkheid om bij de begroting en de begrotingscontrole vragen te stellen. Volgens minister Mieke Vogels brengt het VFSIPH regelmatig rapporten over bepaalde zorgvormen uit in functie van congressen. De minister wenst het uitbrengen van dergelijke rapporten niet te formaliseren. Het VFSIPH heeft niets te verbergen. De indieners besluiten hun amendement in te trekken.

Het laatste lid van het voorgestelde artikel 58ter bepaalt dat het maximale aantal budgetten in een programmatie wordt vastgesteld. Mevrouw Sonja Becq kreeg graag een indicatie over die programmatie. Wat wordt bedoeld met een evenwichtige spreiding ? Welke criteria worden gehanteerd ? Waarop is de fasering gestoeld ? Minister Mieke Vogels verwijst naar haar antwoord in de algemene bespreking. Mevrouw Sonja Becq dringt er nogmaals op aan dat de minister de uitvoeringsbesluiten aan de commissie zou voorleggen.

Ten slotte is er een amendement ingediend door mevrouw Sonja Becq, mevrouw Ingrid van Kessel en mevrouw Riet Van Cleuvenbergen dat ertoe strekt in de voorgestelde tekst van artikel 58quater 1° te vervangen door wat volgt : “1° de erkenningscriteria voor de zorgconsulent ;” (ibid.). ADL wordt gespecificeerd in artikel 58bis.

Het amendement wordt verworpen met 7 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding.

Het aldus geamendeerde artikel 2 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 3 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

4. Stemming over het geheel

Het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, met het oog op het invoeren van het persoonlijke-assistentiebudget wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Mevrouw Sonja Becq verklaart dat de CVP zich onthouden heeft omdat de inschakeling van een zorgconsulent niet opgenomen werd en omdat er onvoldoende duidelijkheid is over de concrete uitvoering van het decreet.

De verslaggever,

Sonja BECQ

De voorzitter,

Patricia CEYSENS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 58ter

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

In het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap wordt een hoofdstuk VIIbis, bestaande uit de artikelen 58bis tot en met 58quater, ingevoegd, dat luidt als volgt :

"HOOFDSTUK VIIbis

Bijzondere tussenkomsten aan gehandicapte personen via het persoonlijke-assistentiebudget

Artikel 58bis

In dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

- 1° persoonlijke-assistentiebudget : het budget dat het Fonds aan de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger toekent voor de gehele of gedeeltelijke tenlasteneming van de kosten van de persoonlijke assistentie en de organisatie ervan ;
- 2° persoonlijke assistentie : de handelingen van een persoonlijke assistent, gericht op het bijstaan en begeleiden van een persoon met een handicap bij het uitvoeren van de activiteiten met het oog op de organisatie van het dagelijks leven en de bevordering van de sociale integratie ;
- 3° persoonlijke assistent : een meerderjarige die persoonlijke assistentie verleent in het kader van een overeenkomst met de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger ;
- 4° budgethouder : de persoon met een handicap of zijn wettelijke vertegenwoordiger aan wie het Fonds een persoonlijke-assistentiebudget toekent.

Het Fonds kan, binnen de grenzen van zijn begroting en tot een maximumbedrag, de kosten van de persoonlijke assistentie, gedragen door de personen met een handicap, ten laste nemen door het toekennen van een persoonlijke-assistentiebudget.

De budgethouder neemt zelf de verantwoordelijkheid op zich voor de organisatie van de persoonlijke assistentie.

De kosten, bedoeld in het eerste lid, moeten bewezen worden.

De budgethouder ontvangt in de loop van het jaar voorschotten tot een bedrag dat het in het eerste lid bedoelde maximumbedrag niet mag overschrijden.

De bewezen en ten laste genomen kosten en de uitbetaalde voorschotten worden jaarlijks verrekend.

Het maximale aantal van de in het eerste lid bedoelde budgetten dat het Fonds kan toekennen en de regels voor de evenwichtige spreiding van de in het eerste lid bedoelde budgetten worden vastgesteld in een programmatie.

Artikel 58quater

De Regering bepaalt :

- 1° de categorieën van handelingen, bedoeld in artikel 58bis, 2° ;
- 2° de nadere regels van de overeenkomst met de persoonlijke assistent, bedoeld in artikel 58bis, 3° ;
- 3° het maximumbedrag en de voorwaarden voor het toekennen van de budgetten, bedoeld in artikel 58ter, eerste lid ;
- 4° de nadere regels van de bewijsvoering van de kosten, bedoeld in artikel 58ter, derde lid ;
- 5° de nadere regels van de toekenning van voorschotten, bedoeld in artikel 58ter, vierde lid ;
- 6° de nadere regels van de jaarlijkse verrekening van de kosten, bedoeld in artikel 58ter, vijfde lid ;

7° de programmatie, bedoeld in artikel 58ter, zesde lid.".

Artikel 3

Dit decreet treedt in werking op 1 december 2000.
